

ved hans Person, — hvad der betød uendelig meget for hende, der ikke kunde være sammen med Nogen uden at modtage et ganske bestemt Lugtindtryk af Vedkommende og lang Tid efter til sin store Plage forfølges deraf, undertiden som en ulidelig Hallucination. — Per sporede hun i over tre Alens Afstand paa den Fattigdommens Stank af Hengemthed og daarlig Vadsk og gammel Tobak, der hang ved hans Klæder.

Endelig besad Eybert et Fortrin, der havde beskæftiget hende, endog før han paa nogen Maade var bleven hende sympatisk. Han var af en anset Familje, og med sine gode Formuesforhold og sin akademiske Fortid (han var statsvidenskabelig Kandidat) var han hurtig bleven en af den fremblommstrende københavnske Liberalismes ledende Mænd med Sæde i Tinget og en ikke helt ringe Indflydelse paa sit Partis Politik. Folk, der morede sig med at sammensætte Ministerlister for det — just ikke sandsynlige — Tilfælde, at frisindede Anskuelser skulde blive repræsenterede i Regeringen, nævnte gerne hans Navn i første Række; og denne Udsigt til Højhed og Magtbesiddelse havde bestandig haft noget stærkt tillokkende for hende. Den Ligegyldighed for selskabelig Rang og ydre Udmærkelse, som hun bar tilskue, var ikke helt naturlig; den var et Nødskjul, som Klogskab og Stolthed paabød hende. I flygtige Øjeblikke kunde endnu Drømme om i selve Hoffets Sale at skaffe sig Oprejsning for sine Ydmygelser og ved Kongers og Kejsers Arm at triumfere over sit Blods Forhaanere faa hendes Kinder til at gløde. Dersom ikke hendes nøgterne Forstand hurtig havde overbevist hende om Fantasteriet i slige Tanker, skulde hun visse-